

Binnen een mum van tijd weer vijf bekende gezichten gezien. Talloze fietsen, met of zonder lekke band. Enkele jochies met een sigaretje op stap, dwarrelend langs de grachten, op zoek naar zaken die groter zijn dan henzelf. Een diversiteit van Turkse, Marokkaanse en Indiase toko's die aan mijn neus voorbij gaan.

Een gevoel van vrijheid in de meest pure uitdrukking. Ontspanning. Wellicht hebben we het aan onze fiets te danken. Na een heftig gesprek fiets je net zo makkelijk weer weg als toen je er bent aangekomen. En weer een bakje troost. Je gezelschap als een warme deken om de zorgen die je dacht alleen te moeten oplossen. Verlossing. Elk mens zijn zaakjes en probleempjes, lijkt zo.

Je bent verbonden met de stad en de mensen die er wonen, de vreemdelingen, de fietsen en vriendinnen die je niet uit het oog bent verloren. Als een schilderij waar je niet echt meer thuishoort, maar die je wel zelf geschilderd hebt, en nog steeds bestuderen kan.

Dat is Amsterdam, hoop ik; een stad die onveranderd blijft.